

Sygn. akt II K 916/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Bożena Cybin

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – **Mariusz Rybak**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 maja 2014 r., 11 czerwca 2014 r. i 18 czerwca 2014 r.

s p r a w y : **R. G.**

syna A.i D.z d. O.

ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w nocy z 04 na 05 lutego 2013r. w J. woj. (...), po uprzednim zdjęciu zawiasów drzwi do pomieszczenia gospodarczego znajdującego się w przyziemiu budynku mieszkalnego przy ul. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 4 sztuk opon w rozmiarze 14 cali oraz 4 sztuk felg aluminiowych o rozmiarze 15 cali z napisem F. wraz z założonymi na nie oponami C. tj. przedmiotów o łącznej wartości 1.600 zł na szkodę P. F.

to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w nocy z 4 na 5 lutego 2013 r. w J. z otwartego pomieszczenia gospodarczego znajdującego się w przyziemiu budynku mieszkalnego przy ul. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 4 sztuk felg aluminiowych o rozmiarze 15 cali z napisem F. wraz z założonymi na nie oponami C., będące własnością P. F., które to przedmioty były o łącznej wartości 3095,89 zł, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i za to za podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych każda;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu **R. G.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 5 (pięć) lat;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego **R. G.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego **R. G.** w okresie próby do powstrzymania się od używania środków odurzających;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza w całości od oskarżonego **R. G.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu 420 złotych opłaty.

UZASADNIENIE

R. G. mieszka w J. przy ul. (...). W dniu 4 lutego 2013 r. w godzinach wieczornych R. G. udał się w pobliże budynku mieszkalnego położonego w J. przy ul. (...). Zauważył, że drzwi do budynku gospodarczego, będącego własnością P. F., znajdującego się w przyziemiu tego budynku mieszkalnego są otwarte. R. G. postanowił dokonać zaboru przedmiotów znajdujących się w tym pomieszczeniu. Następnie w nocy z 4 na 5 lutego 2013 r. R. G. udał się ponownie w to samo miejsce i z otwartego pomieszczenia gospodarczego znajdującego się w przyziemiu budynku mieszkalnego przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia 4 sztuki felg aluminiowych o rozmiarze 15 cali z napisem F. wraz z założonymi na nie oponami C., będące własnością P. F.. Łączna wartość zabranych przedmiotów wynosiła 3095,89 zł.

(dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. G. k.25,57,129-130;

częściowo zeznania świadka P. F. k.30,59,130;

opinia biegłego z zakresu wyceny rzeczy k.90-96;

protokół oględzin miejsca k.5-6)

R. G. był uprzednio karany sędownie za przestępstwo przeciwko mieniu.

(dowód:

dane o karalności oskarżonego R. G. k.34)

R. G. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W czasie zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania jego znaczenia bądź pokierowania swoim postępowaniem. Jest uzależniony od środków psychoaktywnych. Wskazane jest by kontynuował leczenie ambulatoryjne w zakresie uzależnienia od uzależnień od środków psychoaktywnych.

(dowód:

opinia sądowo psychiatryczna dotycząca oskarżonego R. G. k.100-102;

kwestionariusz specjalisty od spraw uzależnień k. 134-145)

R. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dokonał zaboru jedynie 4 sztuki felg aluminiowych o rozmiarze 15 cali z napisem F. wraz z założonymi na nie oponami C. które znajdowały się w nie zamkniętym pomieszczeniu gospodarczym. Przyznał, że zabrane przedmioty sprzedał nieznanemu mu osobie. Dodał, że drzwi od tego pomieszczenia były otwarte na oścież. Zaprzeczył by on sam wyważył drzwi w tym pomieszczeniu zdejmując je z zawiasów oraz, że zabrał z niego także 4 sztuk opon w rozmiarze 14 cali.

Sąd zważył co następuje:

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego R. G. Sąd w całości uznał za wiarygodne podawane przez niego okoliczności w zakresie popełnionego czynu. Wyjaśnienia te, co do zasady, korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonego P. F.. Pokrzywdzony zeznał, że dzień przed stwierdzonym włamaniem do swojego pomieszczenia gospodarczego widział, że drzwi od tego pomieszczenia były zamknięte a następnego dnia ujawnił, że drzwi były zdjęte z zawiasów (tak jak było to ujawnione na dokumentacji fotograficznej). Zeznał nadto, że z tego pomieszczenia dokonano zaboru nie tylko tych przedmiotów które wskazał w swoich wyjaśnieniach oskarżony, ale także innych przedmiotów tj. 4 sztuk opon o rozmiarze 14 cali a zatem rzeczy co do których oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, by je zabrał. Zeznania pokrzywdzonego były konsekwentne i spontaniczne a przez to szczere. Z tych też względów jako wiarygodne Sąd uznał w całości jego zeznania – w zakresie wskazanych przez niego okoliczności. Sąd dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, w zakresie wartości utraconych przez pokrzywdzonego przedmiotów, oparł się nie na jego zeznaniach lecz na

opinii biegłego z zakresu wyceny przedmiotów. Biegły w swojej opinii precyzyjnie wykazał w oparciu o jakie przesłanki wyliczył wartość zabranych przez oskarżonego opon wraz z felgami a swoje stanowisko należycie uzasadnił. Z tych też względów Sąd uznając wnioski opinii biegłego za własne, uznał, że zgodna z rzeczywistością jest wartością przedmiotów wyliczona przez biegłego nie zaś wartość szacunkowo wskazana przez pokrzywdzonego. Nie można bowiem oczekiwać, iż osoba która utraciła określone przedmioty, które wszak nie były nowe, precyzyjniej niż biegły wskaże ich rzeczywistą wartość rynkową – tj. taką która umożliwi mu nabycie takich samych rzeczy co utracone. W realiach niniejszej sprawy wartość wskazana przez pokrzywdzonego była znacznie niższa, niż wartość rynkowa rzeczy zabranych mu przez oskarżonego. Fakt, iż ubezpieczyciel wypłacił pokrzywdzonemu odszkodowanie w niższej wysokości niż wynikające z wartości rzeczy wyliczonej przez biegłego nie podważała rzetelności opinii. Skoro pokrzywdzony zbyt nisko (w porównaniu z rzeczywistą wartością) szacował swoje straty w postępowaniu odszkodowawczym, to oczywistym jest, iż ubezpieczyciel wypłacił mu odszkodowanie w żądanej przez niego wysokości, znacznie niższej, niż rzeczywista wartość szkody.

Żaden dowód przeprowadzony w sprawie nie pozwalał zakwestionować wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim zaprzeczył, że dokonał zaboru także 4 sztuk opon o rozmiarze 14 cali. Tym samym w świetle wiarygodnych, co do zasady, zeznań P. F. Sąd nie znalazł także żadnych podstaw do podważenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, w zakresie w jakim zapewnił, że gdy w nocy przybył na miejsce drzwi od pomieszczenia gospodarczego były już otwarte na oścież. Skoro bowiem niewątpliwie P. F. utracił nie tylko przedmioty co do których oskarżony przyznał się do ich zaboru – tj. 4 sztuki felg aluminiowych o rozmiarze 15 cali z napisem F. wraz z założonymi na nie oponami C. – ale także 4 sztuki opon o rozmiarze 14 cali, logicznym jest uznanie, że jakaś inna niż oskarżony osoba dokonała zaboru tych przedmiotów, po wcześniejszym pokonaniu zabezpieczenia, tj. wyważeniu drzwi wejściowych do pomieszczenia gospodarczego. Z tych też względów Sąd nie miał jakichkolwiek podstaw, które pozwoliłyby uznać za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego co do wskazanych przez niego okoliczności tj. iż dokonał zaboru określonych przedmiotów z pomieszczenia w którym drzwi były już otwarte na oścież.

Sąd jako wiarygodną uznał opinię sądowo – psychiatryczną dotyczącą oskarżonego R. G. bowiem została sporządzona przez biegłych psychiatrów po bezpośrednim badaniu tego oskarżonego, a jej wnioski były rzeczowe i należycie uzasadnione.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie, bowiem zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty w granicach ich kompetencji.

R. G. swoim zachowaniem podjętym w nocy z 4 na 5 lutego 2013r. w J. polegającym na tym, że z otwartego pomieszczenia gospodarczego znajdującego się w przyziemiu budynku mieszkalnego przy ul. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 4 sztuk felg aluminiowych o rozmiarze 15 cali z napisem F. wraz z założonymi na nie oponami C., będące własnością P. F., które to przedmioty były o łącznej wartości 3095,89 złotych wyczerpał znamiona czynu z art. 278 § 1 k.k.

Oskarżony działał umyślnie. Chcąc osiągnąć korzyść majątkową kosztem innej osoby podjął działania zmierzające do zapewnienia mu takiej korzyści. Wpierw dokonał swoistego rozpoznania miejsca, z którego można dokonać zaboru tj. budynku gospodarczego, w którym inna nieustalona i nieznaną mu osoba otworzyła drzwi – zdejmując je z zawiasów a następnie, po pewnym czasie, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w tym niezamkniętym już wówczas budynku interesujących go przedmiotów tj. 4 sztuk felg aluminiowych o rozmiarze 15 cali z napisem F. wraz z założonymi na nie oponami C., które następnie zbył nieustalonej osobie tj. postąpił z nimi jak właściciel.

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia tegoż czynu nie dają podstawy do uznania, iż stanowił on wypadek mniejszej wagi. Uznać należy, że zabór przedmiotów o istotnej wartości – łącznie 3095,89 złotych – dokonany przez oskarżonego w sposób planowany, w nocy z pomieszczenia gospodarczego znajdującego się w przyziemiu budynku mieszkalnego nie stanowi zwyczajnej postaci kradzieży lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Wypadek mniejszej wagi, to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej

postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Sąd w tym zakresie podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie II AKa 161/00. Takiej przewagi elementów łagodzących nie było zaś w występku dokonanym przez oskarżonego.

Oskarżony w czasie czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności do rozpoznania jego znaczenia bądź pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym jest zdolny do zawinienia.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa był znaczny. Na stopień społecznej szkodliwości tego czynu miała wpływ postać jego zamiaru oraz wysokość wyrządzonej szkody a także sposób jego działania. Działanie oskarżonego było planowane i przemyślane – wpiertw dokonał swoistego rekonesansu miejsca zdarzenia a dopiero później dokonał zaboru. Nadto wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem była wysoka, gdyż wynosiła ponad 3900 złotych, a oskarżony dotychczas jej nie naprawił.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do popełnienia tego czynu. Do okoliczności obciążających zaliczyć należało fakt, iż oskarżony był uprzednio karany sędownie za przestępstwo przeciwko mieniu.

Za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu Sąd uznał karę roku pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny. Kary w tym wymiarze winny uzmysłowić oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem a przez to wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego. W ocenie Sądu kara w tym wymiarze winna spełnić swoje cele w zakresie utrwalania prawidłowych postaw społecznych, gdyż wykazuje, że popełnienie przestępstwa pociąga za sobą odpowiednią odpłatę karnoprawną. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 15 złotych Sąd uwzględnił, że oskarżony jest zatrudniony osiągając z pracy stały miesięczny dochód.

Sąd uznał, że dla osiągnięcia zakładanych celów kary nie jest konieczna natychmiastowa izolacja oskarżonego od społeczeństwa. W ocenie Sądu istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca, stosownie do art. 69 § 1 k.k., zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Ta pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwala przypuszczać, iż pomimo zawieszenia wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegać porządku prawnego i nie wejdzie w konflikt z prawem. Wprawdzie był on już uprzednio karany sędownie za przestępstwo przeciwko mieniu, jednakże Sąd nie przeoczył, iż wyrok ten uprawomocnił się już po dokonaniu przez niego przypisanego mu w niniejszym procesie przestępstwa. Dla zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, w ocenie Sądu konieczny był jednak maksymalny - pięcioletni okres prób, toteż taki okres na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. został ustalony. Nadto, celem zapewnienia należytego przebiegu probacji, Sąd oddał oskarżonego w okresie prób pod dozór kuratora sądowego (na podstawie art. 73 § 1 k.k.) oraz zobowiązał go do powstrzymywania się od używania środków odurzających (na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k.).

Uwzględniając fakt, iż oskarżony otrzymuje stałe dochody z pracy zarobkowej Sąd, na podstawie art. 627 k.p.k., zasądził w całości od R. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 420 złotych opłaty.